

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Αὐγούστου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 33

Η ΜΑΓΙΚΗ ΡΑΒΔΟΣ

Εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς μεγάλης οἰκίας μετὰ τὰ πολλὰ πατώματα, εἰς ἓν δωμάτιον εὐρύχωρον ἀλλὰ ὑγρὸν καὶ σκοτεινόν, ἐκατοικοῦσε μετὰ τὴν θυγατέρα της πτωχὴ τις χήρα, ἡ ὁποία μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ράπτουσα ἀσπρόρρουχα.

Ἐπάνω, εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἐκατοικοῦσεν ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας, ἄλλοτε βιομήχανος, σήμερον πολὺ πλούσιος καὶ φημιζόμενος διὰ τὰς δωρεάς του εἰς τὰ φιλανθρωπικά καταστήματα. Εἰς τὰ Νοσοκομεῖα, εἰς τὰ Ὀρφανοτροφεῖα, εἰς τὰς Σχολὰς τῶν Ἀπόρων, παντοῦ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Μιχαήλ Μιχαηλίδου ἦτο ἀναγεγραμμένον μετὰ τῶν εὐεργετῶν.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἦτο πατὴρ ὀκταετοῦς παιδίου, τὸ ὁποῖον ἀναντιρρήτως ἦτο τὸ ὡραιότερον ἀγγελάκι τῶν Ἀθηνῶν. Εἶχε μακρὰ μαλλιά ξανθὰ, στίλπνὰ καὶ σγουρά, πίπτοντα ἀφθόνως ἐπάνω εἰς τὸ πλατὺ κολλάρον τῆς ναυτικῆς του στολῆς, τῆς κυανολεύκου ματάκια γαλανὰ, τὰ ὁποῖα σὰς ἠτένιζαν με εἰλικρίνειαν, με καλωσύνην καὶ ἀθωότητα μικρὸν στοματάκι, κόκκινον σὰν κεράσι τῆς Κηφισσιᾶς κομψόν, παχουλὸν σωματάκι, καὶ πρὸς ἐπίμετρον, καρδίαν ἄδολον καὶ ἀγαθὴν.

Τὸ παιδάκι ἀγαποῦσε νὰ παίξῃ μ' ἓνα μπαστοῦνι ἀπὸ ἔβενον, σκαλισμένον περιεργότατα, τὸ ὁποῖον εὔρε μίαν ἡμέρην εἰς τὸ βάθος παλαιοῦ, ἐγκατελειμμένου ἐρμαρίου.

Ὁ κύριος Μιχαηλίδης ἤξευρε διὰ τὸ

μπαστοῦνι αὐτὸ κάποιαν ἱστορίαν πολὺ παράξενην, ἀλλὰ δὲν τὴν διηγείτο ποτὲ εἰς κανένα, διότι ἐφοβεῖτο πάντοτε μὴ τὸν περιπαίξουν.

Τὸ μπαστοῦνι αὐτὸ ἦτο σωστὴ μαγική ράβδος, τὴν ὁποίαν μία Νεράιδα εἶχε χάριση τὸν παλαιὸν καιρὸν εἰς τὸν πρόπαππον τοῦ κ. Μιχαηλίδου, εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς φιλοξενίας, τῆς ὁποίας ἔτυχε παρ' αὐτοῦ. Ἦρκει, ὅταν τὴν ἐ-

κτικὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνός, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ μείνουν νησιτικά.

Διὰ τοῦτο συνήθιζε νὰ λέγῃ, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἐνοίκων τοῦ ὑπογείου: «Τίμοι! ἄνθρωποι αὐτὴ ἡ κυρὰ Φανὴ καὶ ἡ κόρη της! χαίρεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔχῃ τέτοιους νοικάριδες. Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ποῦ πρέπει νὰ τοὺς το ζητήσω δέκα φορές, γιὰ νὰ μου

«Μία τράπεζα ἐστῆθη μόνη της. . .» (Σελ. 274, στήλ. α'.)

κράτει κανεὶς εἰς τὰς χεῖράς του, νὰ διατυπώσῃ μίαν οἰανδήποτε εὐχὴν ἀγαθὴν, καὶ ἡ εὐχὴ ἐξεπληροῦτο ἀμέσως.

Ὁ μικρὸς Κωστάκης ἀγαποῦσε πολὺ τὴν χήραν καὶ τὴν κόρην της, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐχάιδευαν μετὰ ἀγάπην τὸ μάγουλον, κάθε φοράν πού τὸν ἀπαντοῦσαν εἰς τὴν αὐλήν. Ἀλλὰ καὶ ὁ μπαμποῦς του ἐξ ἄλλου ἔτρεφε μεγάλην ἐκτίμησιν πρὸς τὰς πτωχὰς αὐτάς, διότι ποτὲ δὲν ἐλησμόνουν νὰ πληρόνουν τὸ ἐνοίκιον των, τα-

δώσουν ἓνα νοῦτι. Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ περὶ εὐποροὶ ἀπὸ τὰς ράπτριες!

Ἀλλὰ ἦλθε χειμὼν δριμύς, ἡ χήρα μετὰ τὴν κόρην της δὲν εἶχον τώρα πολλὰς ἐργασίας, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ κάμουν χρέος εἰς τὸν φαρμὰν, εἰς τὸν μπακάλην, εἰς τὸν μανάβην. Τὸ ψῆχος ἦτο φοβερὸν καὶ δὲν εἶχαν νὰ ἀνάψουν ὀλίγην φωτιάν! Ἐπειὶ ἐτελείωσε καὶ ὁ μῆνας, ἦλθεν ἡ πρώτη, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ πληρώσουν τὸ ἐνοίκιον κατὰ τὸ σῶνθηες.

Τὸν δεύτερον μῆνα, τὸ ἴδιον τὸν τρίτον ἐπίσης. Τότε ὁ φιλόσοφος νοικοκύρης ἤρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονήν, νὰ μωρμουρίζῃ, καὶ νὰ τὰς ἀπειλῇ μὲ ἔξωσιν. Καὶ ὅταν τῷ ὠμίλουσαν διὰ τὴν πτωχείαν καὶ τὰς στερήσεις τῆς κυρὰ Φανῆς καὶ τῆς κόρης τῆς, ἔλεγε ἱερώνων τὰ φρύδια μὲ θυμὸν: «Ἀρῆστέ τις! εἶνε δύο ὑποκρίτριες, ποῦ μοῦ ἔκαμναν τόσον καιρὸν τὲς τίμιες καὶ μ' ἐξεγέλασαν. Λυποῦμαι πολὺ ποῦ τὲς ἐμπιστεύθηκα, γιὰ νὰ μὲ βάλουν ἐπὶ τὸ χέρι τόσα νοίκια... Ποῖος ξέρει τί παληγοιωνάτικες εἶνε! Στοιχηματίζω ὅτι ἔχουν κακὸν παρελθὸν καὶ ἦλθαν ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ κρύψουν. Ναί! ἀλλὰ τὸ ὑπόγειόν μου δὲν εἶνε κατάλληλον! Νὰ πᾶνε νὰ εὗρουν ἄλλον κρυφώνα!»

Μίαν ἡμέραν, ὁ Κωστάκης ἔπαιζε μὲ τὸ μαστοῦνι τοῦ εἰς τὴν αὐλήν. Εἶχεν ἔλθῃ ὁ ψωμάς, καὶ ὠμίλουσε παρὰ τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου μὲ τὴν κυρὰ Φανῆν. Καὶ τὸ παιδίον τὸν ἤκουσε νὰ λέγῃ: — «Ἐτελείωσε! Δὲν σὰς δίνω ἄλλο ψωμί μὲ πίστωσι! θέλω τὰ λεπτὰ μου!» Ἡ Ἀργυρῶ, ἡ κόρη τῆς κυρὰ Φανῆς ἐστάκετο περὶ μέσα, ἀλλὰ ὁ Κωστάκης τὴν εἶδε καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἔκλαιε...

Τότε ἔτρεξεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μπαμπά, ἡ Ἀργυρῶ τῆς κυρὰ Φανῆς κλαίει, γιὰ τὸ ψωμάς δὲν τοὺς δίνει ἄλλο ψωμί χωρὶς λεπτὰ.

— Πολὺ καλά, ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος: ἔτσι τοὺς πρέπει, γιὰ τὴν γελούν τὸν κόσμον καὶ τρώγουν τὰ ξένα λεπτὰ. — «ὦ μπαμπάκα! ἀνέκραξε τὸ παιδίον, σφίγγον δυνατὰ τὸ μαστοῦνι ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του» θὰ μείνουν λοιπὸν νηστικές οἱ κακομοῖρες; ὦ, πῶς ἤθελα νὰ εἶχαν νὰ φάγουν!

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, κάτω εἰς τὸ ὑπόγειον, μὴ τράπεζα ἐστήθη μόνη τῆς, σκεπασμένη μὲ ὠραῖον λευκὸν τραπεζομάνδουλον καὶ μὲ ἄφθονα φαγητὰ, πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν δύο πτωχῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέθνησκον τῆς πείνης!

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Κωστάκης ἤκουσε τὴν Ἀργυρῶ νὰ φειλονεῖχῃ μὲ τὸν καρβουνιάρην, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν:

— Ἐτελείωσε! δὲν σὰς δίνω ἄλλα κάρβουνα μὲ πίστωσι! νὰ μου δώσετε τὰ λεπτὰ μου!

Ἡ Ἀργυρῶ ἔκλαιε πάλιν, καὶ ὁ Κωστάκης τὴν εἶδε.

— Μπαμπάκα! ἡ Ἀργυρῶ τῆς κυρὰ Φανῆς κλαίει, γιὰ τὸ καρβουνιάρη δὲν τοὺς δίνει ἄλλα κάρβουνα χωρὶς λεπτὰ. Πά, πῶ, τί κρύο ποῦ θὰ κάνῃ κάτω ἐπὶ τὸ ὑπόγειο!

— Τὰ ὑπόγεια εἶνε ζεστά! ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος: ἀλλὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ παγώσουν, γιὰ νὰ μάθουν ἄλλη φορὰ νὰ

τρώγουν τὰ νοίκια. Ὅριστε κατάστασις! — «ὦ, ὦχι, μπαμπάκα! εἶπεν ὁ Κωστάκης, σφίγγον τὸ μαστοῦνι τοῦ. Ἐγὼ ἤθελα νὰ ἔχουν φωτιὰ ἐπὶ τὴν κάμαρά τους καὶ νὰ ζεσταθοῦν!»

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, κάτω εἰς τὸ ὑπόγειον, ἡ ἐστὶς ἤρχισε νὰ καίῃ καὶ νὰ ζεστίνῃ, χωρὶς νὰ τῆς βάλουν τίποτε μέσα, πρὸς μεγίστην κατάπληξιν καὶ χερὰν τῶν δύο γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἔτρεμον παγωμέναι ἀπὸ χθές...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Κωστάκης ἦκουσε τὸν πατέρα τοῦ νὰ λέγῃ:

— «Θὰ στεῖλω σήμερον τὸν κλητῆρα ἐπὶ τὸ ὑπόγειον, νὰ τῆς διώξῃ ἐπὶ τέλος. Καὶ ἂν δὲν θελήσουν νὰ φύγουν, θὰ τοὺς πετάξω τὰ ἐπιπλά των ἐπὶ τὸ δρόμο!»

— «ὦ, μπαμπάκα! ἀνέκραξε τὸ παιδίον κλαῖον καὶ σφίγγον δυνατὰ τὸ μαστοῦνι τοῦ» πῶς ἤθελα νὰ εὗρισκαν χρήματα γιὰ νὰ πληρῶσουν τὸ νοίκι!

Μόλις ἐτελείωσεν αὐτὰς τὰς λέξεις, καὶ ἡ Ἀργυρῶ ἐπαρουσιάσθη γελαστή, καὶ ἀπέθεσεν ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μηχαηλίδου τὸ ἐνοίκιον τῶν τριῶν μηνῶν, σαρανταπέντε δραχμὰς σωστά.

Ὁ φιλόσοφος ὑπέγραψε τὴν ἀποδείξιν καὶ προσέπεμψε τὴν Ἀργυρῶ εἰς τὴν κλίμακα, μὲ βαθεῖαν ὑπόκλισιν.

— Τί τα θέλεις! τίμιος ἄνθρωπος! καὶ ἡ Ἀργυρῶ τῆς κόρης τοῦ! ἔλεγεν ὁ στερὰ χαίρει καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἄνθρωπου νὰ ἔχῃ τέτοιους νοικάρηδες!

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μητέρα καὶ κόρη ἦσαν εὐτυχεῖς, διότι δὲν τοὺς ἐλειψε πλέον τίποτε.

Λέγουν ὅτι τὸ παιδίον ἐνόησε τὴν θαυμασίαν μαγικὴν δύναμιν τῆς ράβδου, καὶ τὴν μεταχειρίσθη πολλάκις διὰ νὰ εὐεργετήσῃ τὸν πλησίον τοῦ.

Ὡς πρὸς τὸν πατέρα, ἐξηκολούθησε τὰς δωρεὰς τοῦ εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ κατὰ στήματα, ἀλλ' ἐδείχθη πάντοτε ἀσπλάγχχνος εἰς τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπλήρουν τακτικὰ τὸ ἐνοίκιον.

Θέλετε τώρα καὶ τὸ ἐπιμύθιον; Ἰδοὺ: Ὁ κ. Μηχαηλίδης ἦτο τακτικὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὁ μικρὸς Κωστάκης ἦτο καλός.

(Μίμνησις)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἡ χρυσὴ ἀκτίνα
Φλέγει καὶ φλογίζει
Καὶ ταγροῦ τὰ κρῖνα
Μόλις ἀντικρύζει,
Διές, τὰ ἐξωρρίζει.

Μοναχὰ μὴ χάρι
Πέρνει ὅσο φλογίζει
Τὸν σταχυῶν τὸ στάρι,
Ποῦ ὅσο ἐξωρρίζει
Τὴν χαρὰ χαρίζει!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

«ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΥΠΑ ΤΟ ΧΟΡΟ»

Ἡ ἔχθρα μεταξὺ ποντικῶν καὶ γάτων εἶνε προαιώνιος. Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμερὰν ποῦ ἐφάνησαν εἰς τὸν κόσμον τὰ ζῷα, ἡ γάτα κυνηγᾷ καὶ τρώγει ποντικούς. Λέγουν ὅτι κάποτε, εἰς παλαιὸν καιρὸν, ἔγινεν ἀπόπειρα συμπεριλήψεως. Δὲν εἶνε ἐξηκριβωμένον εἰς ποῖον ὀφείλεται ἡ πρωτοβουλία. Ἰσως οἱ ποντικοί, ἀπανθήσαντες ἀπὸ τοὺς ἀδιακόπους καὶ ὀλεθρίους διωγμούς, ἐζήτησαν τὴν φιλίαν τῆς γάτας. Ἰσως ὅμως καὶ ἡ γάτα ὑπέβλεπε τὴν πρόσασιν, ὡς παγίδα, διὰ νὰ τοὺς ἀποπληρώσῃ.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ ἀπόπειρα ἔγινε. Προκειμένου νὰ τελεσθῇ γάμος εἰς τὴν φυλὴν τῶν ποντικῶν, ἡ γάτα ἐδέχθη νὰ λάβῃ μέρος ὡς κουμπάρας. Καὶ οἱ ποντικοὶ ὑπερεχάρησαν διὰ τὴν τιμὴν, καὶ ἐπανηγύρισαν ἐκείνον τὸν γάμον μ' ἐκτεκτον φαιδρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Ἡ γάτα ὅμως δὲν ἐφάνη εὐχάριστη. Ἡ καλὸς ἡμερὰς τῆς δὲν ἦτο, εἰμὴ πονηρὰ καὶ ἐπιβουλὸς προσηγορία. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκρατήθη ἀρετὰ καὶ ἔκαμε πολλὰ χάδια καὶ φιλοφρονήματα εἰς τοὺς ποντικούς, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος ἐπροδίδῃ.

Τὴν ὥραν τοῦ χοροῦ, ἐν ᾧ οἱ ποντικοὶ κολοσιγυρισμένοι, ἀρράτοι, ζωηροὶ, εὐθυμοὶ, ἐπερνοῦσαν ἀπὸ κοντὰ τῆς, ἡ κουμπάρα ἐξερογλύφετο καὶ τοὺς ἐκύτταζε μὲ ὀφθαλμοὺς λαϊμάργους καὶ φλογεροῦς... Εἰς τὴν θῆαν τὸν ἀφθόνου καὶ ὀρεκτικὸν γεύματος, τὸ φυσικόν τῆς ἐνστικτον ἐξηγέρθη καὶ ἡ γάτα ἤσθανετ' ἀκατανίκητον πόθον νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τῶν ποντικῶν.

Ἀλλὰ ὁ ποντικὸς ποῦ ἔσπευε τὸν χορὸν, εὐφύης ποντικὸς, καὶ κολοδὸς μάλιστα, — διότι κάποτε μὴ γάτα τοῦ εἶχε φάγῃ τὴν οὐράν, — ἀντελήθη τὰς διαθέσεις τῆς κουμπάρας, ἐνόησε τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, καὶ ἤρχισε νὰ τραγουδῇ:

Καὶ σὺ ποντικὲ κολοδὸ
Κατὰ τὴν τρύπα τὸ χορὸ
Ἡ κουμπάρα μας ἡ γάτα
Κατὰ μ' αἵματι τὰ μάτια...

Συγχρόνως μὲ τὸ τραγουδῆ, ἔστρεψε τὸν χορὸν κατὰ τὴν τρύπαν τῆς ποντικοφυλῆς, καὶ ἕνας-ἕνας οἱ χορεύοντες ποντικοὶ ἔγιναν ἄφαντοι, ἀγέσαντες τὴν κουμπάραν ἐκπληκτικὴν καὶ ἐντροπισμένην διὰ τὴν φωραθεῖσαν καὶ ἀποτυχούσαν ἐπιβουλὴν τῆς.

Αὕτῃ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἀπόπειρα συμπεριλήψεως μεταξὺ γάτων καὶ ποντικῶν. Ἀπὸ τότε τὸ μῖσος τῶν πτωχῶν ἐναντίον τῶν δευτέρων ἔγινε μεγαλύτερον, καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε καὶ ἡ παροιμία «κατὰ τὴν τρύπα τὸ χορὸ» λεγομένη ὅταν διαφύγῃ κατεῖς εὐφύως τὸς ἐπιβουλὰς καὶ τὰς παγίδας.

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΟΜΒΡΕΛΛΑ

αὐτάχιας ὠνομάζετο γηραιὸς μαῦρος ἐκ Μοζαμβίκης, τὸν ὁποῖον ὁ πάππος μου, — ἐργοστασιάρχης εἰς τὴν νῆσον Μαυρίκιος, — εἶχεν ἀγοράσῃ ἀλλοτε καὶ ἐγκαταστήσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τραπεζαρίας, ὅταν ἀκόμη τὸ ἀνάστημά του μόλις ἔφθανεν τὸ ὕψος τῆς τραπέζης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπῆρχε πιθανότης, ὅτι δὲν θὰ ἐκλεπτε τίποτε ἀπὸ ἐπάνω... Ὁ Μουτάγιας εἶχεν ἔλθῃ εἰς Μζυρίκιον ἐπὶ πορτογαλικῷ δουλεμπορικῷ πλοίῳ, τὸ ὁποῖον προσήγγιζεν ἐκεῖ, διευθυνόμενον εἰς τὸ Εὐέλπι Ἀκρωτήριον.

Ἄν καὶ ἦτο πολὺ πολὺ μικρὸς, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀρπαγῆς του, πόσον ζωηρὰν διετήρει τὴν ἀνάντησιν τῆς ὁ δυστυχὴς σκλάβος!

Ἐπρεπε νὰ ἡκούατε τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας διηγείτο περὶ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου τῆς ζωῆς του!

Συχνά, ἂν οὐ ἐτελείωσεν τὴν καθημερινὴν του ὑπηρεσίαν, — δηλαδὴ ἂν οὐ ἔπλενε κανένα ποτήρι ἢ καμμίαν φιάλην, ἂν οὐ ἐσκούπιζε κανένα πιάτο, — ὁ Μουτάγιας, ὁ γέρον Μουτάγιας, μ' ἐπερνε καὶ μ' ἐπῆγγινεν εἰς τὴν δεξιαμένην τοῦ ἐργοστασίου, διὰ νὰ ψαρεύσῃ μετὰ τῆς ἀγκίστρι μου κοκκινὸψαρχα. Τὸν ἐσκόλετο πολὺ αὐτὸ τὸ προνόμιον, καὶ ἐπυροδομένη τῆς εὐδιαθεσίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔδλεπα, διὰ νὰ τὸν κάμνω νὰ με διηγῇται μερικὰ ἀπὸ τὰ περασμένα ἐπιστάδια τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Καὶ βλέπουσα τὰ κόκκινα ψαράκια νὰ πηδοῦν μέσα εἰς τὸ πράσινον νερὸν ἢ νὰ σπαίρουν ἀύρυντα τὰ ἀγκίστρι μου, ἤκουα ὅλην αὐτὰς τὰς διηγήσεις τοῦ γέροντος μαύρου.

Με τί παράξενον τρόπον διηγείτο καὶ πῶς με διεσκέδαζεν ἡ ἰδιόρρυθμος προσηγορία τοῦ! Ἠρῆκε στερεοτύπως μὲ τὰς λέξεις: «Ἀκούστε γκωκω νίτσα νὰ σὰς ντίε γκωκω νίτσα» ἐν ἄλλοις! («Ἀκούστε, κοκκινίτσες, νὰ σὰς διηγῇ καὶ ἕνα ἄλλο!») Καὶ ἡ ἱστορία διήρκει ἐπὶ μίαν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλησημονοῦσα τὸ δυστυχὲς κοκκινὸψαρχον, τὸ πνιγμένον εἰς τὸ ἄκρον τῆς καλαμίδος μου.

Ἀπὸ τὰς ἱστορίας του ἐκίνε τὸ ἐνδιαφέρον μου ζωηρότερον ἢ τῆς αἰχμαλωσίας του παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ βάρου. Ἦγα ἀκούσῃ ἑκατοντάκις τὸ φοβερὸν αὐτὸ δράμα, καὶ ὅμως κάθε φορὰν νῆα ἐρρίσσει διέτρεχε τὸ παιδικόν μου σῶμα.

Λοιπὸν ποῦ λέτε, ὁ Μουτάγιας ἔπαιζε

πλησίον ἐνὸς βάλτου, ἐκατὸν φορὰς μεγαλύτερου ἢ τὴν μεγάλην δεξαμενὴν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο μικρὸς, μικροῦταίος, μόλις ἔφθανεν ὡς τὸ αὐτὸ τῆς γκωκω νίτσα. Ἐπαίξε μὲ ἕνα σῶμα ἄλλα μικρὰ παιδικὰ σὰν αὐτόν, ποῖο θὰ κατάρθωνε νὰ κρυφθῇ γρηγορώτερα καὶ καλλίτερα εἰς τὸν καλαμῶνα ἐκεῖ: κάτα, μακρυὰ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ βάλτου.

Εἶχαν ξεκινήσῃ ὅλα. Ἐτρεχαν, ἔτρεχαν ὁ Μουτάγιας, ὁ πλέον εὐκίνητος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, φθάνει πρῶτος — πρῶτος καὶ χώνεται ἐπὶ τὰ καλάμια. Ἀπὸ πῶς του τὰ ἄλλα παιδιά... Ἐδῶ ἦτο τὸ συγκινητικώτερον μέρος τῆς διηγήσεως: ὁ σκλάβος ἀνατρίχιαζεν ἀκόμη καὶ ἐστέναζεν:

— «Ἀχ! ἄχ, γκωκωνίτσα!... Ἐξάρνα ἄνθρωποι πετιοῦνται ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ καλάμια... ἄνθρωποι λευκοί... ὦ τί φοβερόν πράγμα!»

Τὰ κακόμοιρα τὰ ἀραπάκια πίπτουν κάτω τρομαγμένα, σκεπάζουν τὸ πρόσωπον μὲ τὰ χεῖρά καὶ ἀρχίζουν τὰ ξεφωνητὰ...

Τότε, — ἐδῶ ὁ Μουτάγιας ἀνατρίχιαζεν ἀκόμη περὶ πολὺ, — αἰσθάνεται ἕνα μανθῆλι ἐκ τοῦ σφίγγῃ τὸν λαιμό, νὰ τὸν πνίγῃ... Τὸν σηκώνουν, τὸν ἀρπάζουν. Γουρλώνει τὰ μάτια του, θέλει νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀγκαλίαν ἐνὸς λευκοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπάγει τρέχων.

Καὶ μακρυὰ, πολὺ μακρυὰ, βλέπει ὀπίσω του νὰ χάνεται διὰ πᾶντος τὸν μεγάλον βάλτον, ὁ ὁποῖος τοσάκις τὸν εἶχεν ἰδῇ νὰ παίζῃ εἰς τὰς ὀχθὰς του — καὶ τὰς κιτρίνας καλύβας τοῦ χωρίου, ὅπου εἶχε γεννηθῇ καὶ ὅπου ὑπῆρχον μεγάλα φεῖδια ἐξημερωμένα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν τοὺς ποντικούς...

Τὰ κατόπι τὰ ἐνθυμεῖται ἀμυδρότατα: ἕνα μεγάλο πλοῖον, μὴ μεγάλην ἀπέραντη θάλασσαν... Ἐπειτα μίαν ἡμέραν εὐρέθη εἰς μίαν πλατείαν, ἐν τῇ μέσῃ ἄλλων μαύρων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποῦ εἶχαν σίδηρα εἰς τὰ πόδια ἀλυσίδας. Λευκοὶ ἐπηγαινοῦντο συνομιλοῦντες, φωνάζοντες, χειρονομοῦντες. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἠγόρασε πολλοὺς σκλάβους, καὶ τὸν Μουτάγιαν μεταξὺ αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐπῆρε μαζί του.

«Ἀχ ντόξ σοι ὁ Τεός!» (δόξα σοι ὁ Θεός!)

Ἐδῶ ἐτελείωσεν ἡ δραματικὴ διήγησις τοῦ Μουτάγια. Προσέθετε μόνον ὀλίγας λέξεις, διὰ νὰ με βεβαιώσῃ πῶς ἦτο τότε αὐτοῦ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ παπποῦ μου καὶ τοῦ πατέρα μου, ποῦ ἦσαν τόσον καλοὶ ἄνθρωποι. Ναί, τώρα περὶ δὲν του ἔλειπε, δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτε. Τίποτε, παρὰ μόνον... μὴ κόκκινη ὀμβρέλλα!

Μίαν ἡμέραν, ὁ Μουτάγιας εἶδεν ἕνα

Κινέζον, ὁ ὁποῖος περιεπάτει καμαρωτὸς ὑπὸ τὸν ἥλιον, στεγαζόμενος ἀπὸ ὀμβρέλλαν τοιούτου χρώματος. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ δυστυχὴς μαῦρος δὲν ὠνειρεύτο παρὰ μίαν κόκκινην ὀμβρέλλαν. Κάθε φορὰν ποῦ μ' ἔβλεπε γοητευμένην ἀπὸ τὴν εὐγλωττίαν του, κρῖνων τὴν στιγμὴν κατάλληλον, μοῦ ἔλεγε:

— Γκωκωνίτσα, σὰς παραγκαλῶ, καρίστε μου μὴ κόκκινην ὀμβρέλλα!

Στερεοτύπως ἀπαντοῦσα:

— Νὰ ἰδοῦμε! φτείασε μου πρῶτα μὴ ψάθα ἀπὸ φύλλα βανανέας, νὰ βάζω ἐπάνω τὰ παιγνίδια μου.

Εἶχα ἀρκετὰ ψάθας διὰ τὰ παιγνίδια μου, ἀλλ' ἐπιθυμοῦσα πολὺ καὶ μίαν ἀπὸ φύλλα βανανέας, διότι αἱ ψάθαι αὐταὶ ἦσαν ὠραῖαι καὶ σπάνιαι. Ὀλίγοι μαῦροι ἤξευραν νὰ τὰς πλέκουν, ἤκουα δὲ ὅτι ὁ Μουτάγιας εἰς τὴν τέχνην αὐτὴν ἦτο ἐπιτηδεύων. Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν τὸν ἡμποδίζε νὰ μου ἀποκρίνεται σείων τὴν κεφαλὴν:

— Ντύσκοιο! πολὺ ντύσκοιο!

Τέλος πάντων αὐτὸ ἦτο λογαριασμὸς δικὸς του, ἂν δὲν μου ἔσκαμε τὴν ψάθαν, δὲν θὰ τοῦ εἶδα τὴν κόκκινην ὀμβρέλλαν, ποῦ εἶχα ἀγοράσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παρὰ τὸ χεῖλος τῆς δεξαμενῆς, ὁ Μουτάγιας μόλις εἶχε τελειώσῃ τὴν διήγησίν του, δραματικώτερον τοῦ συνήθους, ὅταν ἐπρόφερε καὶ τὴν συνειθισμένην του φράσιν:

— Γκωκωνίτσα, σὰς παραγκαλῶ, καρίστε μου μὴ κόκκινην ὀμβρέλλα!

Ἐπειτα ἐπρόσθετε:

— Γὰ μ' ὑποναῖ!

Ἦτο παραμονὴ πρωτοχρονιάς: ἤθελε νὰ με κάμψῃ.

Ἀλλὰ ἐγὼ ἐφαινόμην ἀκαμπτὸς.

— Δόσε πρῶτα τὴν ψάθα! ἀπήντησα.

Ἐπῆρα τὸ πανέρι μου, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο τέσσαρα κοκκινὸψαρχα, καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπῆτι. Ἦτο ἀργά.

Ὁ Μουτάγιας, τὴν ὥραν ποῦ μὲ ἄφισε, μοῦ ἔρριπεν ἕν τελευταῖον παρακλητικὸν βλέμμα.

Ἐμείνα καὶ πάλιν ἀκαμπτὸς.

Τὸ πρῶτόν μ' ἐξύπνησαν ἀπὸ τῶν πέντε φωνῶν πολυπληθεῖς:

«Καλὴ πρωτοχρονιά!... Καλὴ πρωτοχρονιά!...»

Ἦτο τὸ προσωπικόν τοῦ ἐργοστασίου, ἐρχόμενον νὰ εὐχῇ τοὺς κυρίους του. Καὶ ἐπειδὴ εἶχα καὶ ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ λάβω μερίδιον ἀπὸ τὰς εὐχὰς, ἐξήλθα μὲ τοὺς γονεῖς μου εἰς τὴν βεράνταν.

Οὐδὲν γραφικώτερον καὶ φαιδρότερον συγχρόνως ἀπὸ τὴν αὐγὴν τῆς πρωτοχρονιάς εἰς ἐν ἐργοστάσιον ζαχαροκαλάμου. Οἱ Ἰνδοὶ χειρονομοῦν, φωνάζουν, τρέχουν εὐκίνητοι καὶ ζωηροὶ ὑπὸ τὰ πολυχρώμα ἀνδράματά των.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

KIMON AAKIAHE

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΚΡΙΟΣ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 267.)

Υπάρχει ακόμη και άλλος λόγος, ο οποίος μου φαίνεται πειστικώτερος. "Ηκουσες βεβαίως να γίνεται λόγος δια το νικέλιον, το όρατον άργυρόχρουν μετάλλον, το όποϊον οι Βέλγοι είχαν κατ' αρχάς την λαμπράν ιδέαν να χρησιμοποιήσουν δια τα μικρά νομίσματά των" την ιδέαν αυτήν έμμήθημεν και ήμεϊς τελευταίον, όπως απαλλαγώμεν από τους πολύ ένοχλητικούς δόλους, οι όποιοι ρυπαίνουν τους δακτύλους μας. Ο σίδηρος λοιπόν των άερολίθων περιέχει πάντοτε από αυτό το νικέλιον, το όποϊον ουδέποτε εύρίσκεται εις τον σίδηρον των μεταλλείων, τα δε αντικείμενα τα εύρεθέντα εις τα μέρη εις τα όποια οι κάτοικοι της βορείου Ευρώπης άφηκαν ίχνη της διαβάσεώς των, τα αντικείμενα ταύτα, τα όποια είναι τα πρωτογενή προϊόντα βιομηχανίας πολύ χονδροειδούς, περιέχουσιν επίσης πάντοτε νικέλιον. Κάποιοι επί παραδείγματι χημικός των νεωτέρων χρόνων, ανεκάλυψεν εις τον σίδηρον των καμακίων και των μαχαίρων, των εύρεθέντων παρά τοίς Έσκιμώϊς του Βαφινείου κόλπου, νικέλιον, και συνεπέρανεν εκ τούτου ότι και ο σίδηρος τούτων έχει ουρανίαν την καταγωγήν. Το αυτό συνέβη και με τα σιδηρά αντικείμενα των αρχαίων Ευρωπαίων, οι όποιοι βεβαίως δεν θα υπερέβαιναν τους σημερινούς Έσκιμώϊς.

Μικρόν βλέπεις έκαμα λόγον δια τον σίδηρον των άερολίθων τώρα δε θα σου είπω και την αίτίαν.

Η σκηνή εις την τελευταίαν Κτηνοτροφικήν Έκθεσιν του Άργους.

Η μαμά. — Κύνταξε, Κατινούλα, τί παχύ, τί άφρατον, τί θαυμάσιον που είναι εκείνο το κριάρι! Δίκαια έπηρε το πρώτον Βραβείον!

Η Κατινούλα. — Άφ' ου το λέγης, το πιστεύω. Άλλά που είναι, μαμά, αυτό το κριάρι; Εγώ δεν βλέπω τίποτε!

Η μαμά. — Μπα! πώς γίνεται αυτό; Μποστά σου είναι, και δεν το βλέπεις κοντά κριάρι; Το βλέπετε τουλάχιστον σεις οι άλλοι;

Δήλωσις. Του λοιπού αι Μαγικαι Εικόνες υπάγονται εις τον Διαγωνισμόν των Πνευματικών Ασκήσεων.

Σου έλεγον πρό όλίγου, ότι οι όγκοι του σιδήρου των άερολίθων έχουν κατά μέρη λιθώδεις τινάς ουσίας. Συμβαίνει πολλάκις αι λιθώδεις ουσίαι να έπικρατούν, και τότε βεβαιούμεθα ότι υπάρχουν εις τα δώρα ταύτα του ουρανού πολλά σώματα γνωστά εις ήμας, όπως άσβεστος, πυρίτιον, άργίλλιον, σόδα, πότασσα, θείον, φωσφόρον, και άλλα και τα σώματα ταύτα είναι ήνωμένα προς άλληλα άκριβώς όπως και εις τους ιδιόκους μας λίθους, μόνον ότι πάντοτε ο σίδηρος έπικρατεί. Παρατηρούμεν δε παντός είδους ενώσεις του σιδήρου, και δυνάμεθα να είπωμεν μετά βεβαιότητος ότι πάντα ταύτα τα άστρίδια, των όποιων δείγματα έχομεν, συνίστανται κατά μέγα μέρος από σίδηρον.

Το ίδιον δυνάμεθα να είπωμεν και δια το μέγα άστρον, — μέγα έν συγκρίσει προς αυτά, — το όποϊον μάς φέρει.

—Τί! και ή Γή μας έπίσης είναι όγκος από σίδηρον;

— Άναμειγμένον ένναιείται με άλλας ουσίας, όπως οι άερόλιθοι· αλλά πολλά πράγματα μας παρέχουσι το διδόμενον να θεωρώμεν τον σίδηρον ως το κύριον συστατικόν της Γης. Το έδαφος των αγρών, είτε κίτρινον είναι, είτε έρυθρόν, είτε τεφρόχρουν, είτε μέλαν, πάντοτε σχεδόν εις τον σίδηρον όφειλει το χρώμα του· αυτός έπίσης υπάρχει εις όλους τους λίθους, τα δε μεταλλεύματά του είναι κατά πολύ άφρονότερα από όλα τα άλλα. Άδύνατον να σου είπω όλους τους λόγους, ιδίως δεν δύναμαι να σου κάμω λόγον δια το είδιον βάρος της Γης, το όποϊον δια να σου εξηγήσω θα έχρειαζόμην πολλήν ώραν. Θα σου είπω μόνον ότι το βάρος της Γης είναι κατά τι με-

γαλειότερον του μέσου, μεταξύ του βάρους του σιδήρου και της λιθώδους σιτιάδας ή όποια περικαλύπτει την σφαίραν μας. Δηλαδή, αν εις πελώριον ζυγόν ήτο δυνατόν να θέσωμεν από την μίαν πλάστιγγα δύο σφαίρας ως ή Γή, και από την άλλην δύο άλλας του αυτού μεγέθους, την μίαν σιδηράν και την άλλην λιθίνην, ή πρώτη πλάστιγγη θα έκλινεν όλίγον μόνον. Αυτό άποδεικνύει ότι ο καθαρός σίδηρος άποτελεί το ήμισυ σχεδόν μέρος της μάζης της Γης.

Τελευταίη παρατήρησις, ή όποια μου φαίνεται πειστικώτερα από όλας: Η Γή είναι μέγας μαγνήτης, και μόνον ο σίδηρος έχει την ιδιότητα να μαγνητίζεται. Άλλοτε όμως πλέον θα σου είπω περισσότερα περί των μαγνητών.

— Λοιπόν, αφού όλος αυτός ο κόσμος των διαττόντων και των βολίδων σύγκεται από τα ίδια πράγματα με την Γήν, μήπως έχει και την ίδιαν καταγωγήν με την Γήν;

— Έδώ άκριβώς, αγαπητέ μου, ήθελα να καταλήξω και δι' αυτό σου όμιλώ τόσην ώραν περί των άερολίθων ήδυνάμην ακόμη να σου είπω πολλά περί αυτού του ζητήματος.

Άρκοῦσιν όμως όσα είπομεν σήμερα. Αύριον πλέον θα όμιλήσωμεν δια τους κομήτας. Σου άρέσει;

— Βέβαια· έσκαπτόμην μάλιστα να σ' έρωτήσω δι' αυτούς.

— Αύριον λοιπόν δι' τους κομήτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ

« Προχθές, θείτσα, ήκουσα να λέγουν δια τον οίνον του κομήτου. Τί οίνος είναι αυτός;

— Αυτό το όνομα έχει ο οίνος του 1811. Έκείνο το έτος ήτο πολύ θερμόν, και ο παραχθείς τότε οίνος ήτο τόσο καλός, ώστε έμεινεν ονομαστός και έλαβε το όνομα του κομήτου, επειδή κατ' αυτό έπίσης το έτος έν πλήρει, ήμέρα, έφαινετο κομήτης, του όποιου ή ουρά κατά τους υπολογισμούς των άστρονόμων είχε μήκος 190 εκατομμύρια χιλιόμετρα.

— Και πόσον μεγάλος ήτο ο κομήτης δια να έχη τόσον μακράν ουράν;

— Δεν έχει να κάμη. Δι' μεγάλαι ουράι των κομητών δεν είναι, όπως της γατας και του σκύλλου, προέκτασις του σώματός των. Τούναντιον αυτός ο κομήτης άργότερον αύξάνεται από την ύλην των, καθ' όσον σύρει αυτήν προς έαυτόν.

Έπειτα όλοι οι κομήται δεν έχουν ουράν· μερικοί φαίνονται ως μικρόν στρογγυλόν νέφος με έν λάμπον σημείον εις το μέσον. Αυτό το σημείον ονομάζεται πυρήν του κομήτου, το δε νέφος λέγεται νεφέλωμα· οι άρχαιοι άστρονόμοι το ώνόμαζον κόμη ν, και δι' αυτό τα σώματα ταύτα ώνομάσθησαν κομήται.

Κάποτε λείπει ο πυρήν από το νεφέλωμα· άλλοτε πάλιν φαίνεται μόνον αυτός άνευ νεφελώματος· τότε βέβαια ουδέ ουρά καν υπάρχει.

Ίδου πως είναι δυνατόν να εξηγηθώσιν αι τέσσαρες αύται μορφαί, υπό τις όποιας βλέπομεν τους κομήτας· με ουράν, μόνον νεφέλωμα άνευ πυρήνος, νεφέλωμα με πυρήνα, μόνον πυρήν.

— Ω, Νίτσα μου· μου λέγεις πολλά πράγματα μαζί· στάσου ν' αναπνεύσω.

Θέλω να μάθω πρώτον, προ του να προχωρήσης, από τί είναι καμωμένα αι ουράι, αι όποια έχουν υψος 180 εκατομμύρια χιλιόμετρα. Μήπως και εις αυτές εύρίσκουν όπως και εις τους άερολίθους, σώματα όμοια με την Γήν;

— Νομίζει, πανούργε, πως θα με στενοχωρήσης με την έρώτησιν σου; Η κόμη και το νεφέλωμα των κομητών άποτελούνται κατά μέγα μέρος από σώματα, τα όποια πολύ καλὰ γνωρίζομεν· από υδρογόνον, το όποϊον είναι άέριον εύρισκόμενον εις το κοινόν ύδωρ, το όποϊον πίνομεν, και από άνθρακα.

Τί γάσκεϊς; Δεν με πιστεύεις;

— Είμαι ήναγκασμένος να σε πιστεύω, διότι φαίνεται ότι γνωρίζεις πολύ καλά αυτό, το όποϊον μου λέγεις. Έπεσαν λοιπόν εις την γήν τεμάχια από την ουράν κανενός κομήτου, και τα εξήτασαν;

— Όχι, ουδέποτε. Άλλοίμονον εις αυτούς αν μάς έπλησίαζαν!

— Τότε πως εύρον από τί είναι;

— Βλέπω ότι έκαμες πρόβους και σε συγχάρω δι' αυτό· δεν τολμάς πλέον να μ' έρωτήσης αν έταξείδευσε κανείς έως εκεί και εξήτασε τους κομήτας.

Πράγματι δε δεν υπάρχει καμμία άγάγη να γίνη αυτό, άφ' ου έρχεται κάτι από εκεί, άνευ του όποιου δεν δυνάμεθα να ίδωμεν τίποτε· το φώς. Μαθε δε, αγαπητόν μου παιδί, ότι έκάστη φωτεινή άκτις μάς διδάσκει πολλά πράγματα· μάς φέρει, αδιάφορον αν έρχεται από πλησίον ή από μακράν, τον καταλογον όλων των σωμάτων, από τα όποια έπέρασε. Και είμεθα πεπεισμένοι ότι ο κατάλογος αυτός είναι πολύ αυθεντικός, αφού δυνάμεθα να εξελεξώμεν την άκριβειαν του τρόπου, τον όποϊον μεταχειρίζομεθα.

— Ά! πόσον ήθελα να έγνώριζα τον τρόπον αυτόν!

— Είσαι πολύ περίεργος· κατ' αυτόν τον τρόπον δεν θα τελειώσωμεν ποτέ δια τους κομήτας. Μάθε μόνον ότι ο τρόπος αυτός είναι μία από τας περισσότερας θαυμαστάς ανακαλύψεις του αιώός μας, ο οποίος άλλως τε είδε πολλά θαυμάσια· μάθε ακόμη ότι αι φωτειναι άκτίνες, αι όποια έρχονται από την κόμην και το νεφέλωμα των κομητών, δεικνύουν ότι υπάρχει εκεί άνθραξ και υδρογόνον.

(Έπεται συνέχεια)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ

Το μεσημέρι, οι Φασουλάκιδες δεν σχολάζουν, αλλά πέρνουν από το σπίτι καθέναν το πρόγευμά του μέσα εις το καλάθκι του, και τρώγουν εις το σχολειον. Η μητέρα τους βάζει ώραιες φρυγανιές, αλειμμένες με βούτυρο φρέσκο και με μαρμελάτα από κυδώνι ή από βερύκοκο ή από μηλο· μα κάτι φρυγανιές, που είναι αλήθεια να γλύφης και τα δάκτυλά σου! Τους βάζει ακόμη κανέν αυγόυλι ψημένο και όχι πολύ μελάτο, για να μη χύνεται. Τους βάζει ακόμη κεράσια, αχλάδια, σταφύλια, ή καρύδια και σταφίδα ξερή, όταν είναι χειμώνας και δεν υπάρχουν φρούτα της ώρας.

Άλλά μία μέρα, αμα έκτύπησε το κουδούνι, τρέχουν οι Φασουλάκιδες στα καλάθκια τους, τα άνοίγουν και τί να ιδούν; Ούτε φρυγανιά μέσα, ούτε αυγό, ούτε φρούτο, ούτε τίποτα!

Μπα! Ποιος τάφαγε; Μήπως τα έφαγε ο Κέρβερος, το σκυλάκι; Τες φρυγανιές μπορεί να τες έφαγε· αλλά τα φρούτα; Ο Κέρβερος δεν αγαπά τα φρούτα... Α, σταθίτε! Μήπως οι σφήκες έφαγαν τα κεράσια; Καλέ τί Κέρβερος και σφήκες! Δεν βαρύνετε; Ο Φασουλάκης! Ο χαριτωμένος μας ο Φασουλάκης τα έφαγεν όλα! Μάλιστα, αυτός! Βρήκε την εύκαιρία, βγήκε έξω χωρίς να τον ιδούν, και ένα-ένα άδειασεν όλα τα καλάθια των αδελφών του!

— Έσύ τα έφαγες! Τού φανάζει ο πρωτότοκος Φασουλάκης· και θα το 'πω του δασκάλου, για να μη δείρη άδικα τον Κέρβερο!

— Ψέμματα! ποιος σου τώπε πως τάφαγα εγώ; Νά, εγώ τώρα τρώγω τα δικά μου! άπαντα ό μικρός Φασουλάκης.

— Κάμε όρκο!

— Η μητέρα μου είπε να μην κάνω όρκους!

Πιστεύουν τον λαιμαργον, τον άφίνουν αυτόν και κτυπούν τον κακομοίρη τον Κέρβερον, τον άθωον.

Άλλά δεν γίνεται ποτέ κανένα κρυφόν, που να μη φανερωθί. Ο μικρός Φασουλάκης έστομάχισε, και από την ίδια ήμέρα έπεσεν άρρωστος. Έτσι έπροδόθη και έτιμωρήθη.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 65^{ος} ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ ἡ συλλογὴ, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔδωκεν ὁ περισυνὸς θίος Διαγωνισμὸς, καὶ κατὰ τὰ κανονισθέντα, ἀπὸ τῶν προκλήσεων νέον Διαγωνισμὸν πρὸς συνθέσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, διὰ τὴν ἔχω νὰ δημοσιεύω εἰς τὰ τελευταῖα φυλλὰ δια τοῦ παρόντος ἔτους καὶ εἰς τὰ πρῶτα τοῦ προσεχοῦς.

Διὰ τοὺς γενικοὺς ὅρους, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθῶν, παραπέμπονται εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον Β' (φυλ. 1^{ον} σελ. 11). Οἱ εἰδικοὶ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1.—Δύνανται νὰ λάβουν μέρος οἱ οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι τῆς «Διαπλάσεως» καθὼς καὶ τὰ δέλφια των, ἀλλὰ καθεὶς χωριστὰ. Ἡ συνδρομὴ ἀπαγορεύεται.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνισθησέμενων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν μόνον συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐκ τῶν κυριωτέρων εἰδῶν, γραμμένην κατὰ τὴν συνήθη τῶν διττῶν δημοσιεύσεων, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἑξῆς: **Δεξιόγραφος, Συλλαβόγραφος, Στοιχειόγραφος ἢ Μεταγραμματισμός, Τονόγραφος, Ἀναγραμματισμός, Αἰνίγμα, Δημῶδες Αἰνίγμα, Σχῆμα** ἐν γένει, ἔπειτα πάντα τὰ ἄλλα ἀκριβῶς, καὶ τέλος Μαχρὸν Γράμμα, Ἀκροστοιχίαι παντὸς εἴδους, Ἑλληνοσύμφωνον Φωνηεντόλιπον, Γρίφος. Δὲν εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ στείλῃ κανεὶς ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἐκείνων εἰς τὰ ὅποια ἐπιβλεπὲς περισσότερον. Ὅπως δὲ τὴν συλλογὴν τοῦ δὲν πρέπει νὰ ποτελεῖται ἀπὸ ὀλίγων τέσσαρα τῶν 15, οὗτε ἀπὸ περισσοτέρων τῶν 20 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, καὶ ἐξ ἐκάστου εἴδους ὡς νὸν μίαν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιλάβῃ.

[Σημείωσις. Οἱ Μακρόν καὶ αἱ Μεταμορφώσεις διὰ Φωνηεντόλιπων, εἰς οὗς κοινώτατα εἶδη καὶ συνήθως ἐπιδεχόμενα πλείστα λύσεις ἀποκρίνονται. Αἱ μάλλον ἐπιτυχεῖς Ἀσκήσεις εἰνε ἐν γένει ἐκείναι, αἱ ὁποῖαι ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων, ἐπιδεχονται καὶ μίαν μόνον λύσιν.]

3.—Ἡ συλλογὴ τῶν Ἀσκήσεων πρέπει νὰ εἶνε πολλὴ καθ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς μὲν τῶν δυνατῶν καλλιγραφικώτερων, ἐπὶ χωριστοῦ χαρτοῦ, —ὅς ἐπὶ τῶν νῦν εἰς τὴν σχῆμα τοῦ χαρτοῦ τῶν Ἀσκήσεων, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς ταξινομήσεως, —νὰ φέρῃ δὲ ἄνωθεν τὰς λέξεις: «Διαγωνισμὸς 65ος» καὶ εἰς τὴν ἀμέσως τὸ ὄνομα, τὸ ψευδώνυμον (ἐν ἑκῇ καὶ θέλῃ νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ) τὴν διαμονὴν καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ διαγωνιζομένου. Εἰς τὸ περιθώριον—τὸ ὅποιν ἐπίτηδες ἀφίεται εὐρὺ, καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ ἐνάνα ἕως ἑξῆς ὁ ἀριθμὸς τῆς Ἀσκήσεως, πρὸς τὴν ἑξῆς (Αἱ λύσεις δὲν πρέπει νὰ γραφῶν εἰς τὸ τέλος δὲ καὶ μαζὶ, διότι τοῦτο θὰ μ' ἐδυσκόλευε πολὺ.)

[Σημείωσις. Ἀπαραιτήτων εἶνε νὰ γράφεται ἄνωθεν ἐκάστης Ἀσκήσεως τὸ εἶδος τῆς π. χ. Δεξιόγραφος, Αἰνίγμα, Ἀπρόσδοκον κ. τ. λ. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ ὀρίσεται ἀκριβῶς, καὶ διὰ νὰ γνωρίζω ὡς τι πρέπει νὰ κρίνω κάθε Ἀσκήσιν. Ὁ στέλλων π. χ. ἐν Αἰνίγμα ὡς Δεξιόγραφον, ἢ ἐν λογοπαί-

γνιον ὡς ἀπρόσδοκον, σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ πράγματος καὶ ὅτι ἐργάζεται μηχανικῶς, ἴσως δὲ καὶ ἀντιγράφει. Ἐπομένως ἡ ἐπιγραφὴ ἐκάστης Ἀσκήσεως θὰ μὲ διαφωτίσῃ πολὺ εἰς τὴν κρίσιν, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀπαιτῶ ἀπὸ ὅλου.]

4.—Βραβεῖα ἔχοντες μόνον τὰ συνήθη εἰς πάντας τοὺς μεγάλους Διαγωνισμούς. Οἱ διαγωνισθόμενοι θὰ διακριθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των, καὶ εἰς ἐκάστην τάξιν θὰ ποιηθῶσιν χωριστὰ τὰ Βραβεῖα, ἀπαράλλακτα ὅπως γίνεται διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων. Ἐπομένως ἡ σημεῖωσις τῆς ἡλικίας εἶνε ἀπαραίτητος. Ὅσοι τυγχόν τὰ παραλείψουν νὰ σημειώσιν τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν ἀνωτέραν Τάξιν.

5.—Δέχονται Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὸν Διαγωνισμὸν μέχρι τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1900.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Πᾶσαι αἱ εἰσφοραὶ, εἴτε ἀτομικαὶ εἴτε ἐξ ὁμάδων προερχόμεναι, ἀποστέλλονται πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδων», δόξας Αἰόλιον 117, εἰς Ἀθήνας. Μόνον αἱ οὗτοι ἀποστέλλονται εἰσφοραὶ κατατίθενται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ ὑπερτοῦ «Ελληνόπαϊδος» Ἐράνου.

Ἀποδείξει δὲ πᾶσα εἰσφορά, εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε διὰ τρίτον προσώπου γενομένη, ἐλήφθη καὶ κατατεθῇ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐράνου, εἴτε ὁ δημοσιεύων αὐτὴς ἐν τῇ παρόντι καταλόγῳ καὶ μόνῳ.

Ὅσοις δὲ εἰσδότηται λόγον θὰ ἐπεθῶμαι νὰ μὴ δημοσιεύῃ εἰς τὸν Κατὰ Λόγον τῶν εἰσφορῶν τὸν ὀνόματός του, παρακαλεῖται νὰ ὑποδείκνῃ ἐν ψευδώνυμον, ὅπῃ τὸ ὄνομα νὰ καταγράφεται ἡ εἰσφορά, διὰ νὰ βεβαιώνεται ὁ ἀποστολέας αὐτὴν ὅτι κατατεθῇ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐράνου.

Δελτίον 3^{ον}

«Δαρνοστεφὴς Ναύαρχος»	Δρ.	3,—
Στέφανος Πατρικιάδης	»	5,—
«Καίσαρ»	»	7,—
Δ. Ε. Δίπλας, Λευκὰς	»	1,—
«Ελληνόπουλον»	»	16,50
«Ιωνικὴ Ἀκτὴ»	»	2,—
Νικόλαος Π. Κυριακός, Ἀθηναί. »	»	4,—
«Ζωρὰ Φλόε»	»	3,—
Μικρὸς Σύλλογος ἢ «Ἀγάπη», Χαλκίς »	»	10,—
«Ἀνδρὶος Ἀμερικανόπαις»	»	2,—
Μάνια Δ. Ζάννου, Θήρα »	»	2,—
Χρήστος Ι. Δουκῆνης, Ἀθηναί. »	»	1,—
«Ἀγνιστὸς Ἑλληνόπουλον»	»	3,50
Σύλλογος «Ἑλλάς» Ἀθηναί. »	»	13,—
«Ἡλίας, Ζαχαρούλα καὶ Μαρία Δ. Κε.»	»	3,—
[χαγιά, Σῦρος.]	»	2,15
«Ἀρτανιάν»	»	2,15
Δι' ἐν γένει «Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου» καὶ «Ραγισμένου Βάζου» οἱ ἀκόλουθοι ἐπὶ:		
Φίλιππος Ἀντωνάρης	Δρ.	16,50
Γεώργιος Σαραβίδης	»	3,30
Ἀριστοτέλης Μητσάκης	»	1,65
Μιχαὴλ Κ. Γιάννης	»	3,30
Ἐμμανουὴλ Καλαμπάχας	»	3,30
Βαρβολομαῖος Κοντὸς	»	3,30
Γεώργιος Βαρβούνη	»	1,65

—33—

Εἰς μεταφορὰν Δρ. 111,15

Ἐκ μεταφορᾶς Δρ. 111,15	
Ἀνδρέας Δ. Τρίκαρδος, Ἀργυροτόλιον	4,—
Θητεὺς Δ. Πίνδιος, Φιλιππούπολις	1,20
Ἀφροδίτη Δ. Μιχαήλιδου, Λάρισα	5,—
Ἀρξιστράτης Ρόδερτς	1,—
Ἀριστοτέλης Γ. Κούμαρης, Ἀθήναι	1,—
Ἰριγνεία Ἀναστ. Μάλτου, Ὀδυσσεύς	16,50
Ἀριστέλης Ζ. Σιφναῖος	Δρ. 3,05

Καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν του οἱ ἑξῆς δώδεκα :	
Μαρία Α. Πρωτοπάτης	8,30
Ἀντων. Α. Πρωτοπάτης	8,30
Μαρία Ἀλεπουδέλλη	3,30
Ἀσπασία Ζ. Σιφναίου	3,30
Ἰωάννης Α. Σιφναῖος	6,70
Ἡ Νεογέννητη Κόρη	5,—
«Titan de Varia»	5,—
Ἀνώνυμος ἐκ Μόριας	6,70
Δημήτριος Κ. Παπαδόπουλος	8,30
Εἰρήνη Κ. Παπαδοπούλου	8,30
Ζάννος Α. Σιφναῖος	6,70
Μερβίλη Μυτιλήνης	2,—

Ἰωακίμ Ι. Τζιμένιου	5,60
Κική Δ. Πιπινούπου, Λάρισα	6,—
Λάμπρος Β. Μπάδλος, Κάιρον	10,—
Δημήτριος Κ. Κεσόγλου, Βατούμ	4,10
Δέσποινα Κ. Σπαθοπούλου	3,20

Ἐν ὁλῳ. Δρ. 227,10

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν κατὰ τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ 29ον φυλλὸν τῆς «Διαπλάσεως» τῆς 15 Ἰουλίου ἔ. ἔ. Δεύτερον Δελτίον. Δρ. 2,571,55

Ἐν συνόλῳ μέχρι τῆς 6 Αὐγούστου Δρ. 2,798,65

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς πρὸς τὴν Διοπτροφοῦσαν:
— Σοὺ εἶχα παραγγεῖλναι νὰ μὲ σκώσῃς εἰς τὰς τρεῖς γιὰ δὲν μὲ ἐφώναξ;
— Δὲν ἐτόλμησα, μπαμπᾶ, γιὰτὶ ἐκοιμήσθην ἀπαντᾷ ἡ Διοπτροφοῦσα.

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ζωγράφου Νέφους

Ὁ πατέρας τοῦ Γιαννίκα ἀργεῖ νὰ ἐπιστρέφῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ δλοῖ εἰς τὸ σπῆτι ἀνησυχῶν. Μόνος ὁ Γιαννίκα φανταίνεται ἥσυχος, καὶ μολοντὶ ἀμελὴς συνήθως, πέρνει τὸ βιβλίον του καὶ μελετᾷ σοβαρώτατα.

Σὲ ὄλιγον ἔρχεται ὁ πατέρας.

«Αἰ, νάτος! ἀνακρίβει διαμεινικῶς ὁ Γιαννίκα; καλὰ λοιπὸν λέγει ἡ παροιμία: «καλομελέτα κι' ἔρχεται»!

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ζωγράφου Νέφους

Εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἑλληνικῶν.

Ὁ καθηγητὴς ἔχει εἰπῇ ὅτι καμμία λέξις δὲν τονίζεται εἰς τὴν λήγουσαν. Ὁ μαθητὴς ἀναγινώσκων τὸ κεῖμενον, ἔφαρνα σταματᾷ.

— Τί ἐπαθε; ἐρωτᾷ ὁ καθηγητὴς.

— Ἐδῶ εἶνε μιά λέξι μονοσύλλαβη, καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ τὴν τονίσω.

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ζωγράφου Νέφους

— Κωστάκι, εἰδες τοὺς διάκτοντας ποῦ ἐπείσαν χθὲς τὸ βράδυ;

— Ὅχι, καί μένε Πέτρε, ἐμεῖς εἴμεθα «τὴν ἐτοχή»!

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ζωγράφου Νέφους

Δὲν ὑποφέρεται πλέον αὐτὴ ἡ ὑπέρβεια! λέγει ἡ μαμὰ τῆς Πόνης πρὸς τὸν πατέρα τῆς εἰς διάστημα ἐνός μηνὸς μᾶς ἀφῆσεν ἕνα σωρὸν πράγματα.

Καὶ ἡ Πόνη διακόπτεται:
— Μπα! κ' ἐκεῖνη μοῦ ἔλεγε πῶς δὲν ξέρετε καθόλου ἀριθμητικὴ!

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ζωγράφου Νέφους

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Παρακαλοῦνται οἱ ἀλλασσόντες διαμονὴν καὶ μετοικοῦντες συνδρομηταί, νὰ μου ἀναγγέλλουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διεκδικεῖν, συναποστέλλοντας καὶ 80 λεπτά, διὰ τὴν ἐκπύωσιν τῆς νέας ταινίας ἄλλως δὲν εὐδυνώμαι διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων, τὰ ὅποια ἐνέκεν ἀμελείας τοῦ συνδρομητοῦ. Ὁ ἀλλασσὼν νὰ στέλλωνται εἰς τὴν παλαιὰν διεκδικεῖν.

Ἡ πρώτη τοῦ ἐξήμερον θυγάτηρ μου Ἰρ. — μου γράει εἰς πατὴρ, — ἐὰν θέλῃ νὰ λῆθῃ μέρος εἰς τὴν ναυπήγησιν τοῦ «Ελληνόπαϊδος», τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου, τὸ ὅποιν ἀνέλαβεν ἡ κοινὴ πίνων τῶν «Ελληνόπαϊδων» φιλοσοφίας μὴ τῆς ἀπλῆς, καὶ μὲ ἐν ἀγγελοῦ μετὰ ἐλπίδας τὴν συγκατάθεσιν τοῦ καὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐδότησεως. Διὰ σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῇς τὴν μικρὴν ὁδὸν μου ἐκ δέκα φρ. χρυσῶν καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν εὐχῶν μου, ὅπως καὶ αὐτὰ τὰ νῆμα, καὶ εἰ δυνατόν καὶ τὰ ἀγέννητα ἐπὶ «Ελληνόπαϊδα», συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου. Ἐρωτῶ. Εἰς πατὴρ Μακρόν ἐν Ὀδησσῷ. — Ὁ αἰώνος ἄριστος πραγματικὸς!

Ἐν συγχάρῳ, Γλυκεῖα Καρδία [Ε] διὰ τὴν ὑπέρβειαν σου ἐπιστολὴν περὶ τοῦ «Ελληνόπαϊδος». Ἦτο γραμμένη μὲ τόσον εὐκρινεῖ καὶ μετὰ ἐκτενὴς ἐνδοιασμοῦ, ὥστε καὶ ἐγὼ σὲ βεβαίω ὅτι ἐνδοιασθὲν ποῦ τὴν ἀνέγνωσα, καὶ πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα τὸ ἔργον μὰς τελεμεῖται. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν νὰ μὴ το πιστεύω; Μήπως ὁ ἐνδοιασμός δὲν εἶνε γενικὸς; Μήπως αἱ εἰσφοραὶ δὲν φθάνουν ὅλον ἐν περισσοτέροις; Μήπως τὰ κεφάλαια δὲν αὐξάνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν; Καὶ οὕτω δὲν ὁ φθίνων ἀσφαλὲς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν πραγματικὴν;

Περὶ τῆς Ἑρήμου, μοῦ ἤρσαν πολὺ τὰ ποιήματα ποῦ μοῦ ἔστειλες, καὶ ἐπικυρόντων ἐκεῖνο ποῦ σοὶ εἶπα ἄλλοτε, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ συνειδήσει μου. Βέβαια ἡ ποιητικὴ εἶνε ὅπως ἡ μουσικὴ, καὶ ἐν λυπρῶν ποιήματι εἴπωρ νὰ προεβῇ τὴν γλυκεῖαν συγκίνησιν ποῦ προεβῇ καὶ ἐν λυπρῶν μέλος. Τὸ «Παράνομον» ὑπερνικεῖ πολὺ τὸ «Παράνομον περὶ τῆς Μαρκίας» προφανῶς τὸ ἔγραψες ὑπὸ τῆς ἐνέκτου αὐτοῦ τοῦ ἀριστοτεχνικοῦ ἤθελα ὅμως αἱ ἐμπνεύσεις σου νὰ εἶνε πλέον ἀνεπηρέστοι καὶ προσωπικαί.

Κεντρί, ὁλοῦντι ὁλοῦντι ποτὶ δὲν ἀναγινώσκεις τὴν ἀλληγορίαν [ἡ] καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὴ ἴδῃς τὴν ἀπάντησιν μου (ἂ, ἔτσι τὸ λέει, δὲν τὸ πιστεῖς . . .) σοὺ ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου: (Α) ἡ γαλλιστὶ σημαίνει πᾶν ἐργαστήριον τεχνίτου, καὶ ἰδίᾳ καλλιτέχνη, ζωγράφου, γλύπτου κτλ. (Β) Διόδοχος θὰ βασιλεύσῃ ἐκ Κωνσταντίνου Α'. Εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον οἱ μαθηταὶ κατατάσσονται κατόπιν διαγωνισμοῦ. Εἰς τὴν ἐκπαιδεύσειν δημοσιεύονται συχνότατα διηγήματα πρωτότυπα, ἑλλήνων συγγραφέων ἄλλ' αὐτοὶ ποῦ ἀναγέρνται (ἐκτὸς τῆς Παπδοπούλου, τῆς ὁποίας πολλὰ ἔως τώρα ἐδημοσίευσας) δὲν γράφουν διὰ τὴν νεολαίαν.

Πραγματικῶς, ἄρρωμα θαλάσσιον ἀπέπνευσε ἡ ἐπιστολή σου, Κίχλη. . . Ὁ κ. Φωκίων Θαλαρὸς ἐχάρη ποῦ σοὺ ἤρσε τόσον ἡ «Μικρὰ Ἐλδοτύπος» καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐν ὅσῳ γράφεις περὶ αὐτοῦ. Ἐπίσης καὶ ὁ κ. Φωκίων, ὁ ὁποῖος σὲ πληροφορεῖ δι' ὅλην τὴν ἀντιλήσιν τοῦ «Ελληνόπαϊδος» καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐν ὅσῳ γράφεις περὶ αὐτοῦ. Ὁ κ. Φωκίων, ὁ ὁποῖος σὲ πληροφορεῖ δι' ὅλην τὴν ἀντιλήσιν τοῦ «Ελληνόπαϊδος» καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐν ὅσῳ γράφεις περὶ αὐτοῦ. Ὁ κ. Φωκίων, ὁ ὁποῖος σὲ πληροφορεῖ δι' ὅλην τὴν ἀντιλήσιν τοῦ «Ελληνόπαϊδος» καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐν ὅσῳ γράφεις περὶ αὐτοῦ.

Ἐγχεῖν τὰ ψευδώνυμα των, λέγομαι μετὰ γοῆς εἰς τὴν ἀλληγορίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου εἰδούς: Ἐξορίστην Ναπολιόντα (Α. Π. αὐτὸ μόνον ἢ το ἐλευθέρων) Νέον Ναυτην (Ι. Σ. αὐτὸ ἢ το ὁριώτερον) ἔλαβα καὶ ἐγγράφησιν σου διὰ

ἔχοντες πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ πεποίθησιν εἰς τὴν κρίσιν μου, δὲν πρέπει νὰ λαμβάνω μέρος. Εἰς τὴν ἀρχὴν δλοῖ ἔχουν ἄλλ' ἔπειτα, ἄρα διαφύσθη ἡ ἐλπίς τοῦ θαλασίου, ἡ πεποίθησις κλονίζεται, καὶ ἀρχίζουν τὰ παράνομα καὶ αἱ παρρητίαι. Πιστεύει λοιπὸν καὶ σὺ καὶ δλοῖ, ἔτι, ἂν καὶ τὸ προσεγὲς ἔτος δὲ ἐξακολουθῶσιν τοὺς διαγωνισμούς, θὰ τὸ κάμω μόνον καὶ μόνον πρὸς ὀφελὸν σας, ἀλλ' ἐπὶ ζημίᾳ μου. Τὰ αὐτὰ ἀπαντῶ καὶ πρὸς τὴν θαλασσοπούλιν, τὸ Ζωφρὸν Νέφους καὶ τοὺς λοιπούς.

Γαλλικὴ Ναυαρχίς δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Βεβαίως διὰ τὸν «Ελληνόπαϊδα» θὰ γίνωνται καὶ λαχταῖ, καὶ ἀγοραὶ καὶ παραστάσεις καὶ ἀπ' ὅλα ἄλλα σιγά-σιγά. . .

Μικρὸ Σωματοφύλαξ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐλέγην πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, τὸ ὅποιν ἐπρόσβη. Εἰς τὰς ἀλλαγὰς ψευδωνύμων δὲν δημοσιεύω ποτὶ ἀρχικά, παρὰ μόνον ἐν τῇ ἐκτενῇ ὁ ἀλλασσὼν τὸ ψευδώνυμον τοῦ.

Ἐγέλασα περισσότερον, Δημόσιε Βάλου, μὲ τὸ γκαρσὸν τοῦ Καρενίου. ποῦ δταν τοῦ ἐγχεῖται κανεὶς φωτὶς, ἐρωτᾷ εἰς τὸ ἄλλο γκαρσόν: «Φωτὶς ἔστιν κύριε! . . . Φωτὶς ἔστιν κύριος! . . . (Καλὴ μὴν ἦσαν ἀναρχικός;) — Ὅσον διὰ τὴν πληροφορίαν σου, δὲν τὴν δημοσιεύω, διότι εἶνε παρὰ τὸν Κανονισμὸν. Ἀ. ὅτι, ἔτι, στέλλεις τετράδιον, ἂν δὲν θέλῃς δὲν στέλλεις. Εἰμπερὲς ὅμως νὰ ζητήσῃς τὸνομα τοῦ προτείναντος, ἀλλ' ἀνεπαρκῶς τῆς προτάσεως τῶν Μ. Μυστικῶν.

Δὲν παραδέχονται τὴν πληρωμὴν τῶν Ἀσπασμῶν καὶ Πληροσφῶν καὶ ψηφίζουν κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαλήρου, ποσὶ δέχονται τὰ γνωστὰ ἢ ἐπιχειρήματα, οἱ ἑξῆς: Ἀυγερὸς (προτείνων νὰ τεθῇ μόνον κάποιος περιορισμός καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπονται αἱ δλοῖς ἰδιαιτερίαι πληροσφῶν) ἐν τούτοις πολλοὶ θὰ ἰσχυρίζοντο: οἱ αἱ ἰδιαιτερίαι ἴσα ἴσα ἔχουν θέλησιν διὰ τοὺς ἄλλους; Λεοπάρδαλις, Ἡρώς Θεοῦ, Μόσσα τοῦ Χοροῦ, Καλὸς Ὀρίστης, Ζωφρὸν Νέφους, Θαλασσοπούλα, Κίχλη καὶ Μικρὸς Γυμνασιόπαις. Ἀπεναντίας παραδέχονται καὶ ψηφίζουν ὑπὲρ τῆς προτάσεως οἱ ἑξῆς: Κεντρί, Τυδεύς, Ἀνώνυμος Σπῆρος, Λυγρὸς τῶν Αἰγύπτων, Χρυσόφωρος, Φάρις τῆς Ἑρᾶς καὶ . . . ἄλλ' αἰτεῖ νὰ δημοσιεύσῃ ὅλον ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Διαφωτισμοῦ, Ναυαρχοῦ: «Κατὰ τὴν ἀσπασμῶν καὶ Πληροσφῶν πρέπει νὰ ἐφαρμολῇ τὸ ρητόν: Πᾶν δένδρον μὴ ποιεῖν καρπὸν κ. τ. λ. μὲ μόνον τὴν διαφοράν δι' ἃν οἱ ἀποκρίνεται καὶ καλεῖται, ἀλλὰ τοῦλάχιστον

